

անոնցմէ որ մէկուն միտքը պատկեցրնէ, ալ ինչ կրնամ ըսել, որ սաստիկ մտածելէն արդէն գլուխն սկսեր էր դառնալ. և օգնութեան կանչեց ուրիշ քանի մը հովիւներ՝ որոնք այնչափ տեղեակ էին բնաբանութեան սկզբանց որչափ ինքը գիտէր: Ինոնցմէ և ոչ մէկը կրցաւ տեսնել որ ժամացոյցը բանալի մը ունէր. վերջապէս ժամ մը շաղկապիւնէն և շաղակրատելէն վերջը, խօսքը ժամացուցին վրայ դարձաւ, և ամենուն կարծիքը հարցուեցաւ. մէկն ըսաւ թէ ինչու կեցեր ենք և չենք բանար զայն: Ինչուներէն թուեցաւ այս գռեհիկ ժողովականացս այն առաջարկը, և միաբերան որոշեցին որ պէտք է քարով մը խորտակել ապակին որպէս զի աւելի դիւրաւ և աւելի լաւ կերպով մէջը տեսնուի. ըսելնին ու ընելնին մէկ եղաւ. իւրաքանչիւր գեղջուկ մէյմէկ քար առին ու կարգաւ ետեւէ ետեւ ժա-

մացուցին զարկին. այնպէս որ քիչ ատենէն ապակին ու ցուցակը կտոր կտոր եղան, և այնպէս ջախջախեցաւ ժամացոյցը որ դադրեցաւ բանելէն. ասկէ հետեւացին որ կենդանին սատկեցաւ, ու սկսան յօշել զայն: Ինչիւները, շրջեցին ու զսպանակները՝ բոլորն ալ կենդանւոյն աղիքն ու փորոտիքը կարծեցին և այնչափ աղմուկ փրթաւ գեղին մէջ, որ որչափ շաղակրատ պառաւունք կային այն մօտերը ու թօրիշ բան չէին խօսեր, բայց եթէ այս նոր և ստոյգ գիւտիս վրայ:

ԿՈՄԾԻ

Նիկողոս զբժիշկ ոմն բարեբաղդ անուանէ ասելով թէ զյաջողութիւն և զմանկաբաղդութիւն քո արեգակն տեսանէ, իսկ զսխալանսն և զվնասն՝ երկիր ծածկէ:

Ի ԾԱՂԿԱԶԱՐԴՆ

Հրրձուի այսօր Լորուսաղէմ եւ զուարճանայ,
Օ ի նոգ զարդարեալ դրրունս՝ Վրիստոս ի նա նթանայ,
Յաւանակի խոնարհ նըստեալ փրկիչ արքայ.
Լքբայեցուոց երամ երամն ընդ առաջ գայ:

Ի ձիթենեաց լեռնէն մանկունք տարածանեն
Հանդերձս, եւ ծերք ծաղկեալ ոստովք ի յոտս յառնեն.
()Րհնեալ եկեալ անուամբ փրկիչ Լստուած որ էն,
Լա ալէլուիա, որ գալայդ ես, Վաւթեան զարմէն:

Ս երաբազմեալդ ի քերովբէս, ցուցեալ արդ մեզ,
Ինկալ ըզձօնս զուռս ձիթենեաց՝ նըւիրեալ քեզ,
Ի յանդադար ձայնըս սրբոց յերգըս պէսպէս:

Հապա մանկունք եկեղեցւոյ նոր Սիոնի,
Յաղերս Որդւոյ մատիցովք Լոյծ մօր միածնի,
Որ ի վերջին աւուրքս յաթող փառաց բազմի:

Հ. Ա. Վ. Ճ.